

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Heleny Konečné v právní věci

žalobkyně: L. Č.
zastoupena Mgr. Ing. M. Č., MBA, obecným zmocněncem

proti
žalovanému: Ředitel Sekce vojenského zdravotnictví Ministerstva obrany
sídlem Vítězné náměstí 5, 160 01 Praha 6

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. srpna 2020, č. j. MO 224608/2020-1457,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. srpna 2020, č. j. MO 224608/2020-1457, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 103 Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně svou žádostí ze dne 29. 5. 2012 požádala o změnu doby trvání svého služebního poměru, který jí měl skončit 31. 12. 2013, tak, že jej chtěla prodloužit o 4 roky, tj. do 31. 12. 2017.

2. Ředitel Agentury vojenského zdravotnictví v Hradci Králové (dále jen „ředitel AVZ“) jakožto správní orgán prvního stupně vydal dne 24. 3. 2020 usnesení č. j. MO 95054/2020-1457, kterým podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavil řízení o žádosti žalobkyně o změnu doby trvání služebního poměru ze dne 29. 5. 2012, neboť v mezidobí došlo ke skončení jejího služebního poměru uplynutím doby ke dni 31. 12. 2016 (v souladu s rozhodnutím ředitele Agentury personalistiky Armády ČR ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013, o změně doby trvání služebního poměru), a tím se její žádost stala zjevně bezpředmětnou.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 8. 2020, č. j. MO 224608/2020-1457 (dále jen „napadené rozhodnutí“), usnesení správního orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl.

II. Žalobní argumentace

4. Žalobkyně označila napadené rozhodnutí za nezákonné. Odkázala na rozkaz ministra obrany č. 34/2012 Věstníku ze dne 29. 6. 2012, ve znění rozkazu ministra obrany č. 58/2016 Věstníku. Uvedla, že podle čl. 2 odst. 1 písm. a) citovaného rozkazu platí, že pro správní řízení ve věcech služebního poměru vojáka z povolání je správním orgánem prvního stupně služební orgán, který je oprávněn rozhodovat ve věci tohoto nebo jiného rozkazu ministra obrany (např. rozkazu ministra obrany č. 64/2015 Věstníku). Podle čl. 3 odst. 1 citovaného rozkazu platí, že změní-li se v průběhu správního řízení služební zařazení nebo vojenská hodnost vojáka z povolání, o jehož právech nebo povinnostech se ve správním řízení rozhoduje, a tato změna je podle jiného rozkazu ministra obrany rozhodná pro změnu příslušného služebního orgánu, zůstává příslušným služební orgán, který dané správní řízení zahájil. To neplatí, bylo-li správní řízení zahájeno ve věci změny doby trvání služebního poměru, přerušení služebního poměru, propuštění ze služebního poměru a žádosti vojáka z povolání o setrvání ve služebním poměru. Podle čl. 3 odst. 2 citovaného rozkazu platí, že zanikne-li účastníkovi řízení služební poměr v průběhu správního řízení, je příslušným služebním orgánem služební orgán, který byl oprávněn rozhodovat v dané věci v době zániku služebního poměru účastníka řízení.
5. Dále uvedla, že z rozkazu ministra obrany č. 64/2015 Věstníku ze dne 23. 6. 2015 (účinnost od 1. 7. 2015), ve znění rozkazu ministra obrany č. 93/2015 Věstníku vyplývá, že od účinnosti tohoto rozkazu byl s ohledem na čl. 2 odst. 1 písm. a) ve spojení s čl. 3 odst. 1 a 2 rozkazu ministra obrany č. 34/2012 Věstníku správním orgánem prvního stupně příslušným k rozhodnutí ve věci ředitel Agentury personalistiky Armády ČR (čl. 18), tj. jiný správní orgán, než který ve věci rozhodl.
6. Ve správním řízení o podané žádosti o změnu doby trvání služebního poměru bylo přitom rozhodnuto usnesením ředitele AVZ, které je dle žalobkyně nicotné, neboť bylo vydáno správním orgánem, který nebyl věcně příslušným v dané věci rozhodovat. V důsledku této závažné vady je usnesení ředitele AVZ paaktem, není způsobilé vyvolat žádné právní následky, není nadáno presumpcí správnosti a nikoho tedy nezavazuje. Odvolací orgán má přitom k otázce věcné příslušnosti (resp. nicotnosti) přistupovat z úřední povinnosti. Žalovaný této povinnosti nedbal, a namísto toho odvolání žalobkyně zamítl a nicotné usnesení ředitele AVZ potvrdil. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně nezákonné, neboť žalovaný k nicotnosti nepřihlédl.

7. Žalobkyně má dále za to, že řízení o její žádosti o změnu doby trvání služebního poměru ze dne 29. 5. 2012 nebylo doposud meritorně skončeno. Rozhodnutí ze dne 13. 6. 2013 vydané z moci úřední v řízení sp. zn. 945/2013 o prodloužení jejího služebního poměru do 31. 12. 2016 považuje za nezákonné. Nemohlo tedy založit překážku řízení o její žádosti, a proto se její žádost nemohla stát zjevně bezpředmětnou. Překážka řízení způsobená vydáním rozhodnutí z moci úřední tak dle žalobkyně nemůže nahrazovat řízení o podané žádosti, neboť obě řízení jsou odlišná, jinak by je správní řád neodlišoval a samostatně neupravoval. Její žádost se proto nikdy nemohla stát zjevně bezpředmětnou.
8. Na základě uvedených skutečností má žalobkyně za to, že se jí před orgány prvního i druhého stupně nedostalo v řízení o žádosti o změnu doby trvání služebního poměru spravedlivého procesu. Navrhla soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dále navrhla, aby soud uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 19. 11. 2020 uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.
10. K otázce příslušnosti ředitele AVZ jakožto správního orgánu prvního stupně k vydání rozhodnutí ve věci sdělil, že ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany rozhodnutím ze dne 22. 5. 2019, č. j. MO 145345/2019-3416, zrušil rozhodnutí velitele Velitelství sil podpory Stará Boleslav ze dne 28. 6. 2012, č. j. 85-43/2012-2280. Ten byl příslušný k vedení řízení o žádosti žalobkyně o změnu doby trvání služebního poměru ze dne 29. 5. 2012, a to na základě zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“). Ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany za použití § 10 a § 11 správního řádu věc předal řediteli AVZ, jakožto nově příslušnému služebnímu orgánu a nástupnickému služebnímu orgánu z důvodu reorganizace Armády ČR.
11. Žalovaný dále konstatoval, že žalobkyni zanikl služební poměr uplynutím stanovené doby a v řízení o změně doby trvání služebního poměru se žádost stala bezpředmětnou, jelikož služební poměr zanikl. Odpadl tedy právní důvod vedení řízení o žádosti.
12. Žalovaný proto navrhl soudu, aby žalobu v plném rozsahu zamítl.

IV. Další písemná vyjádření účastníků řízení

13. K výzvě soudu žalovaný doložil rozkaz ministra obrany č. 64/2015 Věstníku ze dne 23. 6. 2015, ve znění rozkazu ministra obrany č. 93/2015 Věstníku a rozkaz ministryně obrany č. 23/2008 Věstníku ze dne 30. 6. 2008, ve znění rozkazu ministra obrany č. 82/2010 Věstníku.
14. Soud dále písemně vyzval žalovaného, aby se vyjádřil k žalobní námitce ohledně věcné nepříslušnosti správního orgánu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. Žalovaný ve svém vyjádření (ze dne 18. 1. 2022) sdělil, že v rámci reorganizace Armády ČR v roce 2013 bylo mimo jiné zrušeno Velitelství sil podpory Stará Boleslav, v jehož podřízenosti byl i Odbor vojenského zdravotnictví. Na místo toho byla vytvořena AVZ, Agentura logistiky a Agentura komunikačních a informačních systémů, které byly přímo podřízeny řediteli Sekce podpory Ministerstva obrany. Tyto změny byly realizovány na základě Nařízení k realizaci organizačních, mobilizačních a dislokačních změn v rezortu

Ministerstva obrany v roce 2013, č. j. D33/2012-1203, ze dne 27. 11. 2012. Dále uvedl, že žalobkyně v době podání žádosti byla jako příslušník Armády ČR zařazena na služební místo zdravotní sestra – specialista, oddělení zdravotnického zabezpečení letového provozu posádkového zdravotnického zařízení Přerov, spádového vojenského zařízení Prostějov Velitelství sil podpory. V době rozhodnutí ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany dne 22. 5. 2019 již Velitelství sil podpory neexistovalo.

15. Nadřízený správní orgán nástupnických součástí proto tehdy s odkazem na proběhlou reorganizaci a nástupnictví AVZ (pod kterou přešla vojenská zdravotnická zařízení) rozhodl o postoupení věci k rozhodnutí řediteli AVZ za použití čl. 3 odst. 2 rozkazu ministra obrany č. 34/2012 Věstníku. Ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany uložil řediteli AVZ, aby proběhlo správní řízení o žádosti a následně bylo vydáno rozhodnutí z jeho úrovně. V rámci uvedeného řízení tak stanovil příslušnost nadřízený správní orgán uvedeným rozhodnutím. Dále žalovaný sdělil, že ke dni 31. 12. 2016 i ke dni 22. 5. 2019 určoval působnost služebních orgánů v personální práci rozkaz ministra obrany č. 64/2015 Věstníku. K přidělení a vyřízení žádosti žalobkyně ze dne 29. 5. 2012 řediteli AVZ tak došlo na základě rozhodnutí ředitele sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 22. 5. 2019, č. j. MO 145345/2019-3416.
16. V dalším vyjádření (ze dne 14. 2. 2022) žalovaný uvedl, že v roce 2012 rozhodoval v dané věci velitel Velitelství sil podpory na základě ustanovení čl. 12 písm. b) rozkazu ministra obrany č. 23/2008 Věstníku (Působnost služebních orgánů v personální práci). Personální působnost k rozhodnutí o změně doby trvání služebního poměru žalobkyně se mezi lety 2012 a 2016 měnila jak na základě změny služebního zařazení žalobkyně, tak i na základě organizačních změn.
17. Dne 13. 6. 2013 byla žalobkyni změněna doba trvání služebního poměru prodloužením do 31. 12. 2016, a to rozhodnutím ředitele Agentury personalistiky Armády ČR sp. zn. 945/2013. Služební poměr žalobkyně zanikl dne 31. 12. 2016 uplynutím stanovené doby. Od 1. 4. 2013 došlo k organizační změně, na kterou reagovala i novela rozkazu ministra obrany č. 23/2008 Věstníku provedená rozkazem ministra obrany č. 25/2013 Věstníku, kdy bylo zrušeno Ředitelství personální podpory, a vznikla Agentura personalistiky AČR.
18. Na ředitele Agentury personalistiky Armády ČR přešla i působnost k rozhodnutí o změně doby trvání služebního poměru žalobkyně [čl. 15 písm. b) rozkazu ministra obrany č. 23/2008 Věstníku, ve znění účinném od 1. 4. 2013]. Ten již svým rozhodnutím ze dne 13. 6. 2013 změnil dobu trvání služebního poměru žalobkyně (viz výše).
19. Následně byl vydán rozkaz ministra obrany č. 64/2015 Věstníku (Působnost služebních orgánů v personální práci), který nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2015, a kterým byl zrušen rozkaz ministra obrany č. 23/2008 Věstníku. Podle čl. 18 uvedeného rozkazu provádí od 1. 7. 2015 stanovená personální opatření stále ředitel Agentury personalistiky Armády ČR s vojáky, kteří jsou služebně zařazení v podřízenosti náčelníka Generálního štábu Armády ČR na služebních místech se stanovenými hodnotami až do hodnosti plukovníka včetně. K řízení o změně doby trvání služebního poměru vojáka z povolání do hodnosti plukovníka, který vykonává službu v podřízenosti náčelníka Generálního štábu Armády ČR, je tedy od 1. 7. 2015 dodnes jako služební orgán stále určen ředitel Agentury personalistiky Armády ČR. Žalobkyně z hlediska svého zařazení i hodnosti tak spadala do jeho působnosti.

V. Ústní jednání

20. Dne 22. 2. 2022 se ve věci konalo ústní jednání. Obecný zmocněnec žalobkyně odkázal na obsah žaloby. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na obsah písemných vyjádření žalovaného a uvedla, že dle jejího názoru by otázka věcné příslušnosti správního orgánu prvního stupně měla být posuzována k datu podání žádosti žalobkyně. V tu dobu bylo věcně příslušným orgánem Velitelství sil podpory Stará Boleslav, jehož právním nástupcem se následně stala AVZ. Připustila však, že pokud by ale měla být otázka věcné příslušnosti správního orgánu prvního stupně posuzována k datu, kdy po zrušení předchozích správních rozhodnutí Krajským soudem v Praze bylo v řízení dále pokračováno, pak by se věcná příslušnost prvoinstančního správního orgánu posuzovala podle rozkazu ministra obrany č. 64/2015 Věstníku, tedy věcně příslušným prvostupňovým správním orgánem by byla Agentura personalistiky Armády ČR.
21. Při jednání soud provedl důkaz podstatným obsahem relevantních pasáží rozkazu ministra obrany č. 23/2008 Věstníku ze dne 30. 6. 2008, ve znění rozkazu ministra obrany č. 82/2010 Věstníku; rozkazu ministra obrany č. 34/2012 Věstníku ze dne 29. 6. 2012, ve znění rozkazu ministra obrany č. 58/2016 Věstníku; rozkazu ministra obrany č. 64/2015 Věstníku ze dne 23. 6. 2015, ve znění rozkazu ministra obrany č. 93/2015 Věstníku; písemnosti nazvané Sekce podpory MO; výpisu z Nařízení k realizaci organizačních, mobilizačních a dislokačních změn v rezortu Ministerstva obrany v roce 2013 (ze dne 27. 11. 2012) a přípisu Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 4. 6. 2019.
22. Obecný zmocněnec žalobkyně navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dal soudu na zvážení, zda současně s tím bude deklarovat nicotnost prvoinstančního správního rozhodnutí.
23. Pověřená pracovnice žalovaného navrhla zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

VI. Skutkové a právní závěry krajského soudu

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení

25. Soud vycházel z obsahu správního spisu, který tvoří tyto listiny (řazeno podle jejich číselného značení): přípis žalobkyně nazvaný Ochrana před nečinností ze dne 21. 1. 2016, adresovaný Ministerstvu obrany; odpověď ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany na přípis Ochrana před nečinností ze dne 29. 1. 2016; přípis žalobkyně nazvaný Ochrana před nečinností – doplnění žádosti ze dne 10. 2. 2016, adresovaný Sekci podpory Ministerstva obrany; usnesení ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 24. 2. 2016; odvolání žalobkyně proti usnesení ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 13. 4. 2016; rozhodnutí ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 5. 9. 2016; žaloba ze dne 26. 10. 2016 proti rozhodnutí ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 29. 9. 2016; vyjádření Sekce podpory Ministerstva obrany k žalobě ze dne 4. 11. 2016; vyjádření Agentury logistiky k žalobě, ze dne 10. 11. 2016; žádost žalobkyně o změnu doby trvání služebního poměru ze dne 29. 5. 2012; odpověď na žádost o změnu doby trvání služebního poměru ze dne 28. 6. 2012; rozsudek Krajského soudu v Praze ze

- dne 15. 2. 2019, č. j. 46 A 85/2016-31; rozhodnutí ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 22. 5. 2019; rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky o změně doby trvání služebního poměru do 31. 12. 2016, ze dne 13. 6. 2013; výnos Agentury personalistiky sp. zn. 1579/2016 (zánik služebního poměru ke dni 31. 12. 2016 uplynutím doby); usnesení ředitele AVZ o zastavení řízení o žádosti žalobkyně, ze dne 23. 9. 2019; odvolání žalobkyně proti usnesení ředitele AVZ ze dne 7. 10. 2019; opravné rozhodnutí ředitele AVZ o zastavení řízení o žádosti žalobkyně ze dne 14. 10. 2019; odvolání žalobkyně proti usnesení ředitele AVZ ve znění opravného rozhodnutí ze dne 29. 10. 2019; rozhodnutí ředitele AVZ ze dne 29. 11. 2019 (autoremedura); usnesení ředitele AVZ ze dne 24. 3. 2020 o zastavení řízení o žádosti žalobkyně; odvolání žalobkyně ze dne 14. 4. 2020 proti usnesení ředitele AVZ; napadené rozhodnutí.
26. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně (zdravotní sestra – specialista oddělení zdravotnického zabezpečení letového provozu posádkového zdravotnického zařízení Přerov spádového vojenského zařízení Prostějov Velitelství sil podpory) podala prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb dne 29. 5. 2012 k veliteli Velitelství sil podpory Stará Boleslav žádost o změnu doby trvání služebního poměru. Uvedla, že dne 31. 12. 2013 jí uplyne doba trvání služebního poměru stanovená podle § 5 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, a tímto žádá o prodloužení doby trvání služebního poměru o 48 měsíců, tj. do 31. 12. 2017. Žádost byla opatřena razítkem vojenského útvaru *došlo: - 4 - 06 - 2012*.
27. Na žádost žalobkyně odpověděl velitel Velitelství sil podpory Stará Boleslav přípisem ze dne 28. 6. 2012, č. j. 85-43/2012-2280, nazvaným „*Věc: Odpověď na žádost*“, ve kterém uvedl, že dne 4. 6. 2012 obdržel podnět žalobkyně k zahájení řízení ve věci změny doby trvání jejího služebního poměru prodloužením. Důvody k zahájení řízení z moci úřední však neshledal a žádosti nevyhověl. Tato odpověď jí byla zaslána prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, a to dvakrát. Poprvé byla vrácena s poznámkou: „*na uvedené adrese neznámý*“, podruhé s poznámkou: „*nevyzvednuto*“. Na základě dožádání velitele Velitelství sil podpory Stará Boleslav převzala žalobkyně odpověď ze dne 28. 6. 2012 osobně dne 10. 8. 2012 od dožádaného pracovníka jiného útvaru.
28. Podáním ze dne 21. 1. 2016 požádala žalobkyně Ministerstvo obrany o ochranu před nečinností dle § 80 správního řádu s tím, že v řízení zahájeném dnem 30. 5. 2012 (doručením její žádosti doporučenou zásilkou) nebylo dosud rozhodnuto o její žádosti o změnu doby trvání služebního poměru.
29. Dne 29. 1. 2016 ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany sdělil žalobkyni, že žádost byla veliteli Velitelství sil podpory Stará Boleslav doručena nikoliv dne 30. 5. 2012, ale dne 4. 6. 2012. Z důvodu změny zákona o vojácích z povolání účinné od 1. 6. 2012 nebylo zahájení správního řízení návrhem žalobkyně přípustné. Dále sdělil, že postup velitele Velitelství sil podpory Stará Boleslav, který nezdůvodňoval své zamítavé rozhodnutí podrobněji, byl oprávněný, neboť se nejednalo o správní řízení, nebylo tak ani možno přijmout žádná opatření proti nečinnosti správního orgánu prvního stupně.
30. Podání na ochranu před nečinností ze dne 21. 1. 2016 žalobkyně doplnila dne 10. 2. 2016 o potvrzení provozovatele poštovních služeb osvědčující, že její žádost o změnu doby trvání služebního poměru ze dne 29. 5. 2012 byla doručena veliteli Velitelství sil podpory Stará Boleslav již dne 30. 5. 2012, tj. ještě v době platnosti zákona o vojácích z povolání, ve znění účinném do 31. 5. 2012, dle kterého bylo možné takovou žádost podat.

31. Usnesením ze dne 24. 2. 2016, č. j. 131-4/2016-3416, rozhodl ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany tak, že žádosti žalobkyně o vydání opatření proti nečinnosti se nevyhovuje s tím, že *„předmětná žádost byla posouzena jako žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle ust. 80 odst. 3 správního řádu, přičemž k rozhodnutí o tomto návrhu je příslušný odvolací správní orgán, v daném případě ředitel Sekce podpory MO. Ten zjistil, že tvrzení navrhovatelky o podání prvotní žádosti je pravdivé, a že den 4. června 2012 byl dnem prezentace uvedeného podání, nikoli dnem podání, za který byl původně nesprávně považován. Proto své sdělení ze dne 29. ledna 2016 prohlašuje za nesprávné a bere je zpět. Lze tedy konstatovat, že prvotní návrh byl podán dne 30. května 2012, tedy v době, kdy podle ustanovení § 145 zákona č. 221/1999 Sb., v účinném znění, byl tento návrh přípustný. Z uvedené skutečnosti vyplývá, že správní řízení ve věci prvotního návrhu bylo zahájeno uvedeným dnem. Na uvedený návrh reagoval velitel Velitelství sil podpory sdělením ze dne 28. 6. 2012, že tento návrh neakceptuje, což vyjádřil tím, že neshledal důvod k zahájení řízení ve věci z moci úřední. Na uvedené sdělení navrhovatelka nijak nereagovala. Z obsahu uvedeného sdělení ale logicky vyplývalo, že se jednalo o vyjádření vůle služebního orgánu služební poměr jmenované neprodloužit. Proto je podle názoru odvolacího orgánu třeba toto sdělení považovat za rozhodnutí, a to i tehdy, jestliže jeho forma případně jeho obsah nespĺňovaly potřebné náležitosti“... „Řízení ve věci prvotního návrhu zahájené dnem 30. května 2012 skončilo vydáním rozhodnutí ze dne 28. června 2012 o zamítnutí této žádosti, resp. nabytím právní moci tohoto rozhodnutí dnem 27. srpna 2012. Protože řízení v předmětné věci skončilo, není k přijetí opatření proti nečinnosti dán žádný důvod“.* V poučení usnesení bylo uvedeno, že podle § 80 odst. 6 správního řádu se nelze proti tomuto usnesení odvolat. Toto usnesení bylo tehdejšímu zástupci žalobkyně doručeno dne 25. 2. 2016.
32. Podáním předaným k poštovní přepravě dne 13. 4. 2016 podala žalobkyně proti rozhodnutí velitele Velitelství sil podpory Stará Boleslav ze dne 28. 6. 2012 odvolání. Uvedla, že rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 považuje za nezákonné z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. Postup ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany byl nesprávný, jestliže jí teprve po prokázání faktického data doručení žádosti sdělil nově svůj názor pohlížet na sdělení velitele Velitelství sil podpory Stará Boleslav ze dne 28. 6. 2012 jako na správní rozhodnutí. Dle jejího názoru je dnem doručení rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 až den 8. 2. 2016, kdy jí byl doručen přípis ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 29. 1. 2016, č. j. 131-2/2016-3416, ve kterém jí bylo sděleno, že její žádost byla doručena až dne 4. 6. 2012, kdy zahájení řízení na žádost již nebylo přípustné.
33. Ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany rozhodnutím ze dne 5. 9. 2016, č. j. 131-6/2016-3416, rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí velitele Velitelství sil podpory Stará Boleslav ze dne 28. 6. 2012 tak, že je zamítl z důvodu opožděnosti. Dle ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany bylo žalobkyni rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 osobně doručeno 10. 8. 2012 prostřednictvím Spádového vojenského zařízení Prostějov, odvolací lhůta marně uplynula a rozhodnutí nabylo právní moci 27. 8. 2012. Neshledal tedy důvody pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí.
34. Proti rozhodnutí ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany ze dne 5. 9. 2016 žalobkyně podala správní žalobu ke Krajskému soudu v Praze. Ten rozsudkem ze dne 15. 2. 2019, č. j. 46 A 85/2016-31, rozhodnutí ředitele Sekce podpory Ministerstva obrany zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem bylo procesní pochybení v průběhu konaného

správního řízení, které soud spatřoval v tom, že oba správní orgány mylně považovaly žádost žalobkyně ze dne 29. 5. 2012 o změnu doby trvání služebního poměru pouze za podnět doručený po nabytí účinnosti novely zákona o vojácích z povolání, nikoliv za žádost způsobitou zahájit správní řízení, a přípis (odpověď na žádost) ze dne 28. 6. 2012 nepovažovaly za správní rozhodnutí, proti kterému by se žalobkyně mohla odvolat.

35. Následně ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany rozhodnutím ze dne 22. 5. 2019, č. j. MO 145345/2019-3416, zrušil rozhodnutí velitele Velitelství sil podpory Stará Boleslav ze dne 28. 6. 2012, č. j. 85-43/2012-2280, a věc předal za použití § 10 a § 11 správního řádu řediteli AVZ jako nově příslušnému služebnímu orgánu z důvodu reorganizace Armády ČR k novému projednání.
36. Ředitel AVZ poté usnesením ze dne 23. 9. 2019, č. j. MO 270517/2019-684800, řízení zastavil. Uvedl, že v téže věci bylo dne 13. 6. 2013 vydáno rozhodnutí sp. zn. 945/2013 o změně trvání služebního poměru žalobkyně do 31. 12. 2016. Uplynutím stanovené doby trvání služebního poměru vojáka z povolání zanikl služební poměr žalobkyně ke dni 31. 12. 2016. Bylo jí tedy k její žádosti vyhověno v jiném řízení (rozhodnutím ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. 945/2013) a služební poměr byl v duchu její žádosti ze dne 29. 5. 2012 prodloužen. Protože žalobkyni služební poměr ke dni 31. 12. 2016 zanikl, stala se její žádost ze dne 29. 5. 2012 zjevně bezpředmětnou.
37. Proti tomuto usnesení ředitele AVZ podala žalobkyně dne 7. 10. 2019 odvolání, v němž namítla jeho nepřezkoumatelnost, neboť ve výroku usnesení nebyl uveden odkaz na konkrétní zákonné ustanovení, podle kterého bylo řízení o podané žádosti zastaveno.
38. Usnesení ředitele AVZ ze dne 23. 9. 2019 bylo opraveno opravným rozhodnutím ze dne 14. 10. 2019, č. j. MO 293688/2019-684800, tak, že za slova „*Řízení se zastavuje*“ byl doplněn text „*dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť žádost se stala zjevně bezpředmětnou*“.
39. Dne 29. 10. 2019 žalobkyně podala proti opravnému usnesení odvolání.
40. Ředitel AVZ vydal dne 29. 11. 2019 rozhodnutí č. j. MO 340470/2019-68480, kterým dle § 87 správního řádu pro nezákonnost zrušil jak své usnesení ze dne 23. 9. 2019, č. j. MO 270517/2019-684800, tak i své opravné rozhodnutí ze dne 14. 10. 2019, č. j. MO 293688/2019-684800.
41. Přípisem ze dne 17. 12. 2019 ředitel AVZ sdělil žalobkyni, že ukončil shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a seznámil ji s právem vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladovým materiálům, ke způsobu jejich zjištění, případně navrhnout jejich doplnění (§ 36 odst. 3 správního řádu). Na tuto výzvu zástupce žalobkyně sdělil řediteli AVZ, že žádá o zaslání podkladů rozhodnutí v elektronické formě. Tomu ředitel AVZ nevyhověl z důvodu, že většina podkladů existuje v analogové podobě.
42. Ředitel AVZ poté vydal dne 24. 3. 2020 usnesení č. j. MO 95054/2020-1457, kterým podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil řízení o žádosti žalobkyně o změnu doby trvání služebního poměru ze dne 29. 5. 2012, neboť žádost se stala zjevně bezpředmětnou.
43. Žalovaný napadeným rozhodnutím usnesení správního orgánu prvního stupně potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl.

B. Právní závěry

44. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
45. Zásadní žalobní námitkou, kterou žalobkyně vznesla, byla tvrzená věcná nepřislušnost správního orgánu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, což dle jejího názoru způsobilo nicotnost tohoto rozhodnutí a nezákonnost napadeného rozhodnutí.
46. Mezi účastníky je sporné, který správní orgán prvního stupně byl oprávněn rozhodnout o žádosti žalobkyně ze dne 29. 5. 2012 o změně doby trvání jejího služebního poměru.
47. Je tedy třeba zjistit, na základě jakého právního předpisu a příslušného rozkazu ministra obrany byl či nebyl o výše uvedené žádosti žalobkyně oprávněn rozhodovat ředitel AVZ jako věcně příslušný správní orgán prvního stupně.
48. Podle § 2 odst. 2 zákona o vojácích z povolání úkony ve věcech služebního poměru jménem České republiky činí služební orgány, kterými jsou prezident republiky (dále jen „prezident“), ministr obrany (dále jen „ministr“) a v rozsahu určeném rozkazem prezidenta nebo rozkazem ministra velitelé, náčelníci, ředitelé a jiní vedoucí zaměstnanci.
49. Podle § 145 zákona o vojácích z povolání se v řízení ve věcech služebního poměru rozhoduje mimo jiné o změně doby trvání služebního poměru [písm. a) citovaného ustanovení].
50. O žádosti žalobkyně ze dne 29. 5. 2012 nejprve rozhodoval velitel Velitelství sil podpory Stará Boleslav, tomu také žalobkyně adresovala předmětnou žádost. Ten v dané věci rozhodoval na základě čl. 12 písm. b) rozkazu ministra obrany č. 23/2008 Věstníku, ve znění rozkazu ministra obrany č. 82/2010 Věstníku. Dle tohoto ustanovení personální opatření spočívající ve změně doby trvání služebního poměru realizovali s podřízenými vojáky, kteří byli služebně zařazení na systemizovaných místech se stanovenými hodnotami až do hodnosti podplukovníka včetně, velitelé operačních velitelství. Žalobkyně v době podání žádosti byla v hodnosti nadrotmistryně a byla zařazena jako zdravotní sestra – specialista oddělení zdravotnického zabezpečení letového provozu posádkového zdravotnického zařízení Přerov v organizačním celku Spádového vojenského zdravotnického zařízení Prostějov podřízeného Velitelství sil podpory. Vzhledem k uvedenému soud nemá důvod pochybovat o věcné příslušnosti tohoto správního orgánu, ostatně ani žalobkyně stran této skutečnosti ničeho nenamítala.
51. Problém z pohledu žalobkyně nastal až v okamžiku, kdy dne 22. 5. 2019 ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany rozhodnutím č. j. MO 145345/2019-3416 zrušil rozhodnutí velitele Velitelství sil podpory Stará Boleslav ze dne 28. 6. 2012, č. j. 85-43/2012-2280. Vzhledem k tomu, že ke dni 22. 5. 2019 již původní správní orgán prvního stupně (Velitelství sil podpory Stará Boleslav) z důvodu provedené reorganizace Armády ČR neexistoval, musel ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany určit jiný věcně příslušný správní orgán, kterému by věc předal k dalšímu řízení a rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 29. 5. 2012. Dle žalobkyně ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany pochybil, když věc předal řediteli AVZ a nikoliv řediteli Agentury personalistiky Armády ČR.
52. Soud se tedy zaměřil na to, na základě jakých právních předpisů a rozkazů ministra obrany ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany postupoval, když svým rozhodnutím ze dne 22. 5. 2019 předal věc řediteli AVZ, jako správnímu orgánu věcně příslušnému k vyřízení žádosti žalobkyně.
53. Soud nemá důvod pochybovat o tom, že původnímu správnímu orgánu prvního stupně - veliteli Velitelství sil podpory Stará Boleslav věc vrácena být nemohla, neboť to bylo ke

dni 31. 10. 2013 zrušeno. Současně žádný rozkaz ministra obrany ani jiný právní předpis explicitně neurčoval a jednoznačně nejmenoval správní orgán věcně příslušný k vedení správního řízení ve věci žádosti o změnu doby trvání služebního poměru v situaci, která nastala u žalobkyně, tj. po zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, který již neexistuje.

54. Skutečností, kterou soud nemůže pominout, je to, že dne 13. 6. 2013 rozhodl z moci úřední ředitel Agentury personalistiky Armády ČR o změně doby trvání služebního poměru žalobkyně a dobu trvání služebního poměru jí prodloužil do 31. 12. 2016. Rozhodl tak na základě čl. 15 písm. b) rozkazu ministra obrany č. 23/2008 Věstníku, podle kterého platilo, že ředitel Ředitelství personální podpory mění dobu trvání služebního poměru. Tento útvar existoval do 31. 3. 2013. Jeho nástupcem se stala od 1. 4. 2013 Agentura personalistiky Armády ČR, což uvedl i žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 2. 2022.
55. Následně byl vydán rozkaz ministra obrany č. 64/2015 Věstníku, který s účinností od 1. 7. 2015 předepisuje, že pokud tento rozkaz nestanoví jinak, tak personální opatření v podobě změny doby trvání služebního poměru s vojáky, kteří jsou služebně zařazeni v podřízenosti náčelníka Generálního štábu Armády ČR na služebních místech až do hodnosti plukovníka včetně, realizuje stále ředitel Agentury personalistiky Armády ČR v součinnosti s příslušnými služebními orgány. Pokud jde o hodnost žalobkyně jako jednu z podmínek pro určení věcné příslušnosti správního orgánu, tak ze správního a soudního spisu vyplývá, že žalobkyně působila v době od podání žádosti do skončení služebního poměru v hodnostech nadrotmistryně, plukovnice a nadplukovnice, jak vyplývá z vyjádření žalovaného ze dne 14. 2. 2022. Ustanovení čl. 18 rozkazu ministra obrany č. 64/2015 Věstníku se na žalobkyni vztahuje.
56. Je tak evidentní, že v otázce změny doby trvání služebního poměru spadala žalobkyně minimálně již od 1. 4. 2013 do působnosti ředitele Agentury personalistiky Armády ČR, jakožto právního nástupce ředitele Ředitelství personální podpory. Tento stav pak trval i ke dni 22. 5. 2019, a to na základě rozkazu ministra obrany č. 64/2015 Věstníku.
57. Pokud tedy ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany dne 22. 5. 2019 rozhodoval, kterému věcně příslušnému správnímu orgánu má věc předat k rozhodnutí o žádosti žalobkyně, měl jím určit právě ředitele Agentury personalistiky Armády ČR.
58. K tomu ale nedošlo, naopak ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany dne 22. 5. 2019 rozhodl tak, že věc předal řediteli AVZ. Svůj postup odůvodnil odkazem na ustanovení § 10 a § 11 správního řádu, což jsou obecná ustanovení vztahující se k věcné a místní příslušnosti správních orgánů, a z nich samotných nelze dovodit, že věcně příslušným k rozhodnutí o žádosti žalobkyně byl právě ředitel AVZ. V průvodním dopisu nazvaném *„Zaslání správního spisu a předání věci k dalšímu řízení“* ze dne 4. 6. 2019, který ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany adresoval řediteli AVZ, se vysvětluje, že věcná příslušnost ředitele AVZ k rozhodnutí o žádosti žalobkyně je dovozována z čl. 3 odst. 2 rozkazu ministra obrany č. 34/2012 Věstníku, který zní: *„Zanikne-li účastníkovi řízení služební poměr v průběhu správního řízení, je příslušným služebním orgánem služební orgán, který byl oprávněn rozhodovat v dané věci v době zániku služebního poměru účastníka řízení.“* Z tohoto ustanovení ale také nelze jednoznačně určit, že věcně příslušným k vyřízení žádosti žalobkyně byl právě ředitel AVZ. Další odůvodnění, z čeho ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany dovozuje, že v době zániku služebního poměru

žalobkyně, tj. dne 31. 12. 2016, jím byl ředitel AVZ, chybí. Vysvětlení nelze nalézt ani v dalších listinách, které žalovaný předložil během soudního řízení a které byly provedeny k důkazu při jednání. Z výpisu z Nařízení k realizaci organizačních, mobilizačních a dislokačních změn v rezortu Ministerstva obrany v roce 2013 (ze dne 27. 11. 2012) vyplývá, že v roce 2013 bylo Velitelství sil podpory Stará Boleslav zrušeno a jako jeho právní nástupce byla určena Agentura logistiky Stará Boleslav. Není v něm však vymezena kompetence AVZ pro otázky personální, tj. provádět změnu doby trvání služebního poměru. Z listiny Sekce podpory MO, která popisuje působnost a strukturu Sekce podpory Ministerstva obrany lze vyčíst, že v rámci Sekce podpory Ministerstva obrany je zřízeno oddělení podpory, odbor logistiky, odbor komunikačních a informačních systémů, odbor vojenského zdravotnictví a odbor hospodaření s movitým majetkem, a dále, že přímo podřízenými úřady, útvarů a zařízeními jsou: Agentura logistiky, Agentura komunikačních a informačních systémů a Agentura vojenského zdravotnictví. Opět ale chybí jakákoliv informace o tom, jaké má AVZ kompetence a zda je oprávněna rozhodovat ve věcech personálních (tj. ve smyslu § 145 zákona o vojácích z povolání a příslušného rozkazu ministra obrany).

59. V právním státě nepřipadá v úvahu, aby správní orgán jednal a vrchnostensky rozhodoval ve věci, která mu nebyla svěřena zákonem nebo na základě zákona. V souladu s [čl. 79](#) odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, se působnost správních orgánů stanovuje zákonem. Současně je třeba připomenout zásadu zákazu zneužití pravomoci vyjádřenou v ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu tak, že správní orgány uplatňují svou pravomoc pouze k těm účelům, ke kterým jim byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém jim byla svěřena. Ustanovení § 10 správního řádu pak stanoví, že správní orgány jsou věcně příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na základě zákona.
60. Skutečnost, že by ředitel AVZ disponoval věcnou příslušností vést řízení o žádosti žalobkyně, nevyplývá z žádného ustanovení zákona o vojácích z povolání ani z rozkazu ministra obrany, které byly soudu žalovaným předloženy v průběhu soudního řízení, z obsahu správního spisu ani z žádného vyjádření žalovaného. Žádný takový předpis neuvedla pověřená pracovnice žalovaného ani k otázce soudu během ústního jednání. Z napadeného rozhodnutí, písemných vyjádření, ani žádných dalších podkladů nevyplývá žalovaným tvrzená skutečnost, že AVZ je nástupnickým orgánem po zaniklém Velitelství sil podpory Stará Boleslav (tím se naopak stala Agentura logistiky Stará Boleslav – viz bod 58. tohoto rozsudku).
61. Na základě výše uvedeného má soud za to, že ředitel Sekce podpory Ministerstva obrany pochybil, pokud svým rozhodnutím ze dne 22. 5. 2019, č. j. MO 145345/2019-3416, určil jako orgán věcně příslušný k rozhodnutí o žádosti žalobkyně ze dne 29. 5. 2012 ředitele AVZ, kterému věc předal, a nikoliv ředitele Agentury personalistiky Armády ČR. Ředitel AVZ, který ve věci rozhodoval jako správní orgán prvního stupně, k tomu nebyl vůbec věcně příslušný.
62. Ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu mj. stanoví, že rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný, je nicotné. Ústavní soud v nálezu ze dne 10. října 2002, sp. zn. III. ÚS 728/01, mj. uvedl, že „*byl-li správní akt vydán správním orgánem absolutně nekompetentním, působí taková skutečnost nulitu aktu.*“ Rovněž Nejvyšší správní soud ve své judikatuře (např. rozsudky ze dne 21. 8. 2003, č. j. 5 A 116/2001-46, nebo ze dne 19. 5. 2010, č. j. 1 As 36/2010-44) uvedl, že absolutní nedostatek věcné příslušnosti

rozhodujícího orgánu způsobuje nicotnost jeho právního aktu. Stejný závěr vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96: „*nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou například absolutní nedostatek pravomoci (...).*“

63. Usnesení ředitele AVZ ze dne 24. 3. 2020, č. j. MO 95054/2020-1457, je tedy nutné považovat za nicotné, neboť tento správní orgán nebyl vůbec věcně příslušný vést správní řízení o žádosti žalobkyně o změnu doby trvání služebního poměru. Nezákonnost napadeného rozhodnutí pak spočívá v tom, že žalovaný k této skutečnosti (nicotnosti) nepřihlédl a usnesení ředitele AVZ potvrdil.
64. Soud souhlasí s žalobkyní i v tom, že řízení o její žádosti o změnu doby trvání služebního poměru ze dne 29. 5. 2012 nebylo doposud meritorně skončeno, neboť řízení z moci úřední vedené pod sp. zn. 945/2013 o prodloužení jejího služebního poměru do 31. 12. 2016 nemohlo založit překážku řízení o její žádosti. Probíhající správní řízení o prodloužení doby trvání služebního poměru zahájené na žádost žalobkyně nebránilo tomu, aby bylo zahájeno jiné správní řízení o prodloužení doby trvání služebního poměru žalobkyně z úřední moci. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2013, č. j. 6 Ads 139/2012-58, „*překážka litispendence podle § 48 odst. 1 správního řádu z roku 2004, vedoucí k zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. e) téhož zákona, je dána pouze tehdy, pokud jsou kumulativně naplněny dvě podmínky, a to, že jde o řízení „v téže věci“, a dále, že jde o řízení „z téhož důvodu“.* Pokud je vedeno řízení o žádosti účastníka v téže věci není řízením vedeným z téhož důvodu, a proto toto řízení o žádosti účastníka v téže věci nemůže být zastaveno pro naplnění překážky litispendence.“ Tím však soud nijak nevylučuje možnost správních orgánů v této věci zastavit řízení z důvodu podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tj. pro bezpředmětnost žádosti. Posouzení této otázky totiž bude v dalším správním řízení na nich.
65. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Bude na žalovaném, aby vyslovil nicotnost rozhodnutí správního orgánu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 77 odst. 2 správního řádu). Současně žalovaný určí, že správním orgánem věcně příslušným k rozhodnutí v této věci v prvním stupni je ředitel Agentury personalistiky Armády ČR, kterému věc předá k dalšímu řízení a rozhodnutí. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VII. Náklady řízení

66. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého platí, že účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měla úspěch žalobkyně. Její náklady řízení spočívaly v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v poštovním ve výši 103 Kč (doloženo při jednání). Krajský soud proto výrokem II. tohoto rozsudku závázal žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobkyni v celkové výši 3 103 Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. února 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu